

Amendamentul 1**Guido Reil, Stefania Zambelli, Elena Lizzi, France Jamet, Nicolaus Fest**
în numele Grupului ID**Raport****A9-0016/2019****Yana Toom**Politicile de ocupare a forței de muncă și politicile sociale ale zonei euro
(2019/2111(INI))**Propunere de rezoluție [articolul 181 alineatul (3) din Regulamentul de procedură] de înlocuire a propunerii de rezoluție fără caracter legislativ A9-0016/2019****Rezoluția Parlamentului European privind politicile de ocupare a forței de muncă și politicile sociale ale zonei euro***Parlamentul European*

- având în vedere articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE),
- având în vedere articolul 54 din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât, deși rata de ocupare a forței de muncă în zona euro este în creștere (73,5 % în ultimul trimestru al anului 2018), persistă diferențe majore între statele membre; întrucât șomajul în rândul tinerilor și șomajul de lungă durată sunt încă inacceptabil de ridicate;
- B. întrucât Strategia Europa 2020 nu a produs rezultate, deoarece obiectivul său este încă departe de a fi atins;
- C. întrucât sunt esențiale investiții mai mari în unele state membre pentru a stimula economia reală și pentru a se asigura că aceste state membre pot oferi cetățenilor servicii publice și sociale de bună calitate, în special în ceea ce privește educația, pensiile și sănătatea;
 1. subliniază că Comisia și strategiile sale de propagandă, cum ar fi Strategia Europa 2020, nu au reușit deloc să rezolve problema șomajului;
 2. atrage atenția că piețele forței de muncă ale statelor membre și chiar ale regiunilor din statele membre sunt diferite din mai multe perspective, inclusiv vizând folosirea de cadre diferite, și că aceste cadre au evoluat de-a lungul istoriei conform unor direcții specifice, la nivel regional, dar și la nivel național, care sunt strâns legate de tradițiile sistemelor de protecție socială din statele membre; subliniază, de asemenea, că diferitele cadre din fiecare dintre aceste piețe diferite ale forței de muncă stabilesc măsurile care sunt necesare la nivel local, regional sau național pentru a promova ocuparea forței de muncă în rândul diferitelor categorii de populație și pentru a reduce ratele șomajului;
 3. subliniază că inițiativele vizând ocuparea forței de muncă și politicile sociale ar trebui

să vină din partea statelor membre; reamintește că numai statele membre ar trebui să decidă cu privire la politicile lor interne pentru a-i ajuta pe tineri să găsească locuri de muncă de calitate; subliniază că statele membre trebuie să aibă dreptul de a acorda prioritate propriilor cetățeni în fața resortisanților din țările terțe în politicile lor privind piața muncii;

4. cere Comisiei să nu mai elaboreze recomandări politice dezechilibrate la nivelul UE, astfel încât statele membre să fie în măsură să aplice măsuri la nivel național, oferind astfel cetățenilor lor răspunsuri adaptate la problemele și preocupările lor specifice;
5. subliniază că provocările și obiectivele comune nu ar trebui și nu trebuie să conducă la o politică europeană comună de ocupare a forței de muncă; consideră că piața muncii și politica de ocupare a forței de muncă ar trebui să fie în competența exclusivă a statelor membre și, ca atare, respinge recomandările de țară specifice făcute de Comisie ;
6. constată că nivelul șomajului în rândul tinerilor în mai multe state membre rămâne foarte ridicat; este de părere că instrumentele financiare ale UE în acest domeniu nu sunt eficiente și au produs numai rezultate limitate; consideră că șomajul masiv în rândul tinerilor în anumite țări și regiuni are mai multe cauze, nu în ultimul rând Uniunea economică și monetară, și poate fi rezolvat numai prin politici naționale care creează stimulentele adecvate;
7. remarcă faptul că populația Europei îmbătrânește; subliniază că trebuie crescut nivelul de ocupare a forței de muncă în rândul persoanelor trecute de 50 de ani, prin crearea de stimulente pentru firme în diferite domenii, dar și prin asigurarea accesului la oportunități de învățare pe tot parcursul vieții;
8. încurajează statele membre să ia măsuri pentru a include și integra și mai mult persoanele cu dizabilități pe piața muncii;
9. subliniază că digitalizarea prezintă atât oportunități, cât și riscuri; subliniază că schimbările tehnologice au dus la o cerere crescută de persoane cu aptitudini relevante; încurajează statele membre să îmbunătățească cadrul pentru furnizarea unei pregătiri cuprinzătoare în ceea ce privește competențele digitale, protejând în același timp sectorul artizanal și microîntreprinderile; constată că lipsa forței de muncă calificate reprezintă una dintre cele mai mari provocări pentru întreprinderile mici și mijlocii din zona euro; remarcă faptul că în anumite țări lipsa de forță de muncă calificată se datorează unei penurii generalizate a forței de muncă, dar în alte țări situația reflectă o neconcordanță structurală între forța de muncă disponibilă și nevoile reale ale firmelor; încurajează statele membre să își transforme sistemele de educație și formare profesională pentru a dezvolta aptitudinile și competențele necesare astfel încât să răspundă cererilor de pe piața muncii;
10. subliniază că politica socială și protecția socială ar trebui și trebuie să rămână o competență exclusivă a statelor membre; respinge orice demers de standardizare a politicilor sociale și a sistemelor de protecție socială ale statelor membre în diferite domenii; respinge propunerea privind un sistem european de reasigurare pentru indemnizațiile de șomaj, deoarece acesta constituie un pas înainte spre o uniune a transferurilor; este de părere că un astfel de sistem nu ar rezolva problemele structurale

de pe piața muncii la nivel național sau regional, care au un caracter permanent și care sunt rezultatul unor politici greșite;

11. constată că deși sărăcia este pe un trend descendent, ea rămâne încă la un nivel inacceptabil de ridicat; subliniază că crearea de locuri de muncă decente reprezintă cel mai bun instrument de combatere a sărăciei; atrage atenția că sărăcia în rândul copiilor are diverse cauze și că aspecte relevante precum asistența medicală, educația, îngrijirea copiilor, nutriția și locuințele țin de competența și responsabilitatea statelor membre; încurajează statele membre să acorde prioritate combaterii sărăciei în rândul copiilor;
12. încurajează statele membre să se asigure că angajații primesc un salariu care să le ofere mijloacele necesare o viață decentă în țara lor; reamintește, în acest context, că orice decizie privind stabilirea salariilor minime este o prerogativă a statului membru;
13. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, precum și guvernelor și parlamentelor statelor membre.

Or. en